

Η ΦΛΟΓΕΡΑ ΤΟΥ

ΔΙΗΓΗΜΑ

(Συνέχεια και τέλος).

Ὁ ὕπνος τῆς Σμάλτω οὕτω διεκόπτετο συ-
χνάκις. Ἐν τῇ βραδείᾳ δὲ και συντόμῳ αὐτῆς
καρώσει, ἡ λυγερὴ ἐταράσσετο ὑπὸ ὀνείρου φρι-
καλέου. Ἐβλεπε τὸν ἄνδρα τῆς οὐχὶ τοιοῦτον
ὅποιον ἤθελε νὰ τὸν παραστήσῃ ἢ φαντασία
τῆς, ἢ ἐν τῇ ἐνοχῇ τῆς ἀπαλύνουσα καὶ ἐξιδανι-
κεύουσα τὸν χαρακτῆρα του. Τὸν εὗρισκε τὸν-
ναντίον φοβερόν, συνοφρυωμένον, συνεσφιγμένον
ἔχοντα ἀπειλητικῶς τὰς πυγμάς, τὰς νευρώδεις
καὶ ἰκανὰς νὰ καταβάλλωσι δράκοντα, συλλαμ-
βάνοντα αὐτὴν ἐν τῇ ἀγκάλῃ τοῦ Μῆτρου καὶ
ἀπειλοῦντα νὰ λάβῃ δίκην τῆς προδοσίας τῆς.
Καὶ ἀνεπήδα τότε ἔντρομος ὅλη, ζητοῦσα νὰ
προφυλαχθῇ που. Ἄλλ' ὅπου ἔστρεφε τὸ βλέμ-
μα, ἐπὶ τοῦ ἐδάφους χαμαὶ ἢ ἐπὶ τῆς καλαμι-
νης καὶ πλήρους ἀραχνῶν ὀροφῆς ἄνω, ἐπὶ τῶν
φαιῶν τοίχων ἢ τοῦ σιτοβρώτου ἔρμαριου, τῶν
ἐνδυμάτων καὶ τῶν καρφίων ἀκόμη καὶ τῶν
μαγειρικῶν σκευῶν, ὅλα τὰ ἔβλεπε διεστραμ-
μένα καὶ ἐμπαίζοντα τοὺς φόβους τῆς, βίπτον-
τα κατὰ πρόσωπον τὴν προδοσίαν τῆς, διὰ γέ-
λωτος σιωπηλοῦ καὶ παραδόξου. Ὑπὸ τὸ φῶς
τοῦ κανδηλίου, ἀντίκριζεν ἀμυδρῶς ἐν τῷ σκιό-
φωτι τοῦ τοίχου τὰ συζυγικά τῆς στέφανα, κρε-
μάμενα κάτω τοῦ εἰκονοστασίου καὶ ἐξελάμ-
βανεν αὐτὰ συναφρωμένα ὑπὸ τὴν λινομέταξον
ὀθόνην μὲ τὴν ὁποίαν ἐκαλύπτοντο, ὥσει τὴν
ἀπιστίαν τῆς ἐλέγχοντα· καὶ ἂν πνοὴ ἀνέμου
ἀνεκίνοι τὰς χρωματιστὰς ταινίας των, ἐνόμιζεν
ὅτι ἤρχοντο ὡς ὄφεις κατ' ἐπάνω τῆς ἵνα ἐκδι-
κηθῶσι διότι προσέβαλε τὴν ἱεράν των ἀγνό-
τητα. Τοσοῦτον δ' εἶχε κυριευθῆ ὑπὸ τῆς ιδέας
αὐτῆς ὥστε ἀνεπήδησεν ἔντρομος, ἀκούσασα
αἴφνης τὴν φωνὴν τοῦ ἀνδρός τῆς καὶ εἰς τὴν
πρώτην αὐτῆς ὁρμήν, δὲν ἐσκέφθη τι ἄλλο εἰμὴ
νὰ συσπειρωθῆ εἰς μίαν γωνίαν, ὅπως οἱ Πρωτό-
πλαστοὶ μετὰ τὸ ἀμάρτημα, ἀκούσαντες τὴν
φωνὴν τοῦ Θεοῦ.

— Ἐ, Σμάλτω δὲ γροικᾶς, ὀρή! ἠκούσθη
πάλιν ἡ φωνὴ τοῦ Στάθη, ἀνυπόμονος.

Ἡ λυγερὴ διετήρησε τὴν θέσιν τῆς εἰς τὴν
γωνίαν ἀφωτος, καὶ ἀκίνητος, συνέχουσα τὴν
ἀναπνοὴν τῆς ἐκ τοῦ τρόμου. Ἄλλ' ἡ θύρα
τοῦ οἰκίσκου ἐκινεῖτο θορυβωδῶς ἐκ τῶν βιαίων
λακτισμάτων τοῦ Στάθη. Καὶ ἡ Σμάλτω ἀνέ-
νηψε τέλος καὶ ἐγερθεῖσα ἤνοιξε τὴν θύραν, χα-
μαὶ τὴν κεφαλὴν κρατοῦσα, φοβουμένη μὴ ἀνα-
γνώσῃ ἐπὶ τοῦ προσώπου τῆς τὸ σφάλμα ὁ
Στάθης, τρεμουσα ὅλη, ὡς τὸ φυλλοκάλαμον.

— Ἐ, καὶ τὸ φίδι; ἠρώτησεν εὐθύμως οὗτος,
μόλις εἰσερχόμενος.

— ὦ, τὸ φίδι! Βέβαια, τὸ εἶδεν ἡ Σμάλτω
καὶ ὑπέμεινε τὴν ἐπῆρειάν του ὑπέροπτε σήμερον!
τὸ φίδι. τὸ ὅποιον δὲν ἐγνώριζε μόνον νὰ συρίζῃ
ἀλλὰ καὶ νὰ δάκνη, ἰοβόλως νὰ δάκνη, ὁσάκις
εὗρισκεν εὐκαιρίαν!

Μὲ αὐτὰς τὰς σκέψεις ἡ Σμάλτω διήρχετο ἡδὴ
τὰς ἡμέρας καὶ τὰς νύκτας. Ἀλλὰ δὲν ἠδύνατο
νὰ διατηρηθῆ ἐπὶ πολὺ αὐτὴ ἡ κατάστασις
τῆς. Ὅ,τι ἐγεινεν ἐγεινεν ἡδὴ. Ἐπρεπε νὰ προ-
φυλάξῃ τὸ μέλλον, τὸ ὅποιον ὠρθοῦτο ἀπειλη-
τικὸν ἐνώπιόν τῆς, γὰρ κάμη τὸν ἑαυτὸν τῆς ἐγ-
κρατῆ πλέον ἀπὸ πάσης ξένης ἐπιρροῆς. Ἀνε-
γνώριζεν ὁμως τὴν ἀδυναμίαν τῆς, κατενόει ὅτι
ἵνα γίνη τοῦτο δὲν ἔπρεπε πλέον νὰ συναντήσῃ
εἰς τὸν δρόμον τῆς τὸν Μῆτρον. Ἀλλὰ πάλιν δὲν
ἠδύνατο αὐτὴ νὰ κλεισθῆ ἐντὸς τοῦ οἰκίσκου τῆς,
εἰς τὰ καφάσια, ὡς τούρκισσα. Ἦτο ἀνάγκη νὰ
ἐξέλθῃ εἰς τὴν ἐργασίαν, εἰς τὸν ἀγρὸν καὶ εἰς
τὴν σταφίδα καὶ τὰ γαλιὰ ἀκόμη νὰ συτρο-
φεύσῃ. Ἦτο ἐποχὴ καθ' ἣν ἡ ἐργασία εἶνε εἰς
τὴν ἀκμὴν τῆς· θέρος, τρύγος, πόλεμος!.. Νὰ
ἐναντιωθῆ πάλιν εἰς τὸν ἄνδρα τῆς, νὰ φέρῃ
τοὺς αὐτοὺς ἐνδοιασμοὺς τοὺς ὁποίους καὶ ἄλλοτε
ἔθεώρει ὅλως ἀπρεπές. Ἀνεγνώριζε τὸ δικαίον
του. Ὅλοι εἰς τὰ χωρία λαμβάνουν γυναῖκας ἵνα
τὰς ἔχουν βοηθοὺς ἐν τῇ ἐπιπόνῳ σταδιοδρομίᾳ
τοῦ βίου των· δὲν τὴν ἔλαβε βέβαια ὁ Στάθης
διὰ νὰ τὴν ἔχῃ εἰκόνημα, εἰς τὸν οἰκίσκον του
μόνον. Ἄλλως τε καὶ αὐτῆς προσεβάλλετο ἡ φι-
λοτιμία νὰ μὴ βοηθῆ τὸν ἄνδρα τῆς, παρὰ νὰ
περιμένῃ νὰ τῇ φέρῃ οὗτος τὸν ἄρτον, ὅπως εἰς
τὸν τυφλόν.

— Τί, γὰρ ψυχικὸ θὰ μ' ἔχει; ἀνελογίσθη
κοκκινίζουσα ἐξ ἔντροπῆς.

Ἀλλὰ καὶ ἂν ἤθελεν ἡ λυγερὴ πάλιν δὲν ἠδύ-
νατο νὰ μείνῃ ἄεργος εἰς τὸν οἰκίσκον τῆς. Διότι
ἐν τοῖς χωρίοις, ὅπου οἱ κάτοικοι μετροῦνται εἰς
τὰ δάκτυλα, καθένας τούτων ὑπόκειται καθη-
μερινῶς εἰς τὸν αὐστηρὸν ἔλεγχον τῶν λοιπῶν.
Ὁ νωθρὸς ἢ φιλόπονος ἐργάτης, ὁ θεοσεβὴς ἢ κου-
τοπόνηρος γέρον, ὁ φιλόχριστος ἱερεὺς, ἡ καθα-
ρὰ καὶ φιλόκαλος οἰκοδόσποινα, ἡ προκομμένη
καὶ πολλὰ χειροτεχνήματα γνωρίζουσα κόρη, ἢ
φρόνιμος γραῖα, ὅλοι εἶνε χωρισμένοι μεταξύ των
καὶ γνωρίζονται ὅπως καὶ τὸ καλὸ κρασί. Καὶ
ἀπὸ τὰ χαρίσματα τὰ ὅποια τυχὸν ἔχει ἕκαστος,
μορφοῦται ἐν τῇ μικρᾷ κοινωνίᾳ ἢ καλὴ ἢ κακὴ
ιδέα, περὶ τῆς μελλούσης τύχης του. Ὅταν δὲ
τύχη νὰ ἔλθῃ ἐξ ἄλλου χωρίου καμμία γυνὴ καὶ
ἐγκατασταθῆ ἐκεῖ νυμφευομένη, εὐθύς ὄλων ἢ προ-
σοχῇ καὶ ὄλων ἢ κρίσις πρὸς αὐτὴν στρέφεται.
Καθένας ὅστις θὰ τὴν πλησιάζῃ ἢ κάθε μίᾳ ἤτις
θὰ τῇ ὁμιλήσῃ, θὰ ἦνε διὰ τὴν πτωχὴν νεόφερ-
τον ἀνακριτῆς ἐπιφοβος, τοῦ ὕφους καὶ τοῦ χα-
ρακτῆρος καὶ αὐτῆς τῆς ψυχῆς τῆς, μέχρι τῶν

ελαχίστων λεπτομερειῶν. Ἡ Σμάλτω ὑφίστατο τὴν δοκιμασίαν αὐτὴν ἀπὸ τριῶν ἡδῆ μηνῶν, ἀπὸ τῆς ἰδίας δηλαδὴ νυκτὸς κατὰ τὴν ὁποίαν ἐγκατεστάθη εἰς Τρουμπέ. Τώρα ὅμως ἀπὸ τῆς ἡμέρας τοῦ παθήματός της ἡ δοκιμασία ἐγένετο στενωτέρα. Μόλις ἐξήρχετο εἰς τὴν θύραν τοῦ οἰκίσκου της εὐθὺς αἱ γυναῖκες τὴν ἠτένιζον περιέργως εἰς τοὺς ὀφθαλμούς. Δὲν ἠδύνατο νὰ ἐννοήσουν διατί ἔκοψεν αἰφνης νὰ συντροφεύη εἰς τὴν βοσκὴν τὰ γαλιὰ καὶ ἤρχισαν νὰ ψιθυρίζουν μεταξύ των τὰς παραδοξοτέρας δι' αὐτὴν εἰκασίας.

Ἐκτὸς ὅμως τῶν ξένων ἤρχισαν καὶ ἡ μήτηρ καὶ ἡ ἀδελφὴ τοῦ Στάθου νὰ κρίνωσιν αὐστηρῶς τὴν ἐκουσίαν αὐτὴν κάθειρξιν τῆς λυγερῆς. Ἄν καὶ αὐταὶ ἐκάθηντο εἰς ἄλλον οἰκίσκον μακρὰν, ὅμως ἐμαθον τὰ ἐν τῇ οἰκίᾳ τοῦ συγγενοῦς των συμβαίοντα. Καὶ ἤρχισαν ἡδῆ νὰ θλιβῶνται διὰ τὸν Στάθου, ὁ ὁποῖος ἐδέσμευσε τὴν τύχην του νυμφευθεὶς μίαν φαγοκοιμηστράν, ὡς ἀπεκάλουν οἰκτείρουσαι τὴν Σμάλτω. Δὲν ἀρκεῖ ὅτι τὴν ἐπῆραν ἀπὸ τὴν καλύβην ὅπου ἀνετράφη, ἀπὸ τὴν μπομποτάν τὴν ὁποῖαν ἐτρωγε, καὶ τὴν ἔφερον εἰς πολιτείαν, εἰς οἶκον νὰ τρώγῃ σίτινον ἄρτον, παρὰ ἤθελε νὰ μένῃ καὶ ἄεργος, νὰ μὴ πιάνῃ οὔτε μισακὸ μετάξι.

Ἡ Σμάλτω ἐμάνθανεν αὐτὰ καὶ ἐτήκετο περισσότερον. Κατενόει ὅτι δὲν ἠδύνατο νὰ ζήσῃ πλέον οὔτε μεταξύ τῶν χωρικῶν.

Καὶ ἔλαβεν ἀπόφασιν νὰ ὑπάγῃ μόνη, νὰ συναντήσῃ τὸν Μῆτρον καὶ διὰ παρακλήσεων, εἴτε δι' ἀπειλῶν ἐν ἀνάγκῃ, νὰ τὸν πείσῃ ν' ἀλλάξῃ τόπον βοσκῆς. Εἶχε πεποιθῆσιν ὅτι θὰ τὸ κατορθώσῃ. Διὸ τὴν τρίτην ἡμέραν, μόλις ἠγέρθη τοῦ ὕπνου, ἠτοιμάσθη πρὸς ἐκτέλεσιν τοῦ σκοποῦ της.

— Γιὰ ποῦ; ἠρώτησεν ὁ Στάθου, ἀπορῶν διὰ τὴν αἰφνιδίαν αὐτὴν ἐξέγερσιν τῆς γυναικὸς του.

— Πακίω μὲ τὰ γαλιὰ.

— Κι' ἂν σουρίζῃ τὸ ῥίδι;

Ἡ λυγερὴ κατεταράχθη εἰς τὴν ἀνάμνησιν ἐκείνην, τόσον ἀπροσδοκῆτως καὶ ἀσκόπως βεβηθεῖσαν παρὰ τοῦ ἀνδρός της. Ἡσθάνθη αἰφνης κατὰ συσφίγγον τὴν καρδίαν εἰς τὰ στήθη της, ὡς νὰ ἐσταμάτῃσεν διὰ μιᾶς ἡ κυκλοφορία τοῦ αἵματος. Ἀλλὰ μετὰ μικρὸν ἀναθαρρήσασα, ἀλόγητος εἰς τὴν ἀπόφασίν της, ἠτένισε μετὰ πειστικότητος τὸν ἄνδρα της:

— Δίνω μιὰ καὶ τοῦ ζουπάω τὸ κεφάλι ἀπῆντησε.

Καὶ θεασα εἰς τὰ γαλιὰ, ἐξῆλθε τοῦ χωρίου.

Ἡ Σμάλτω ἔβαινε ἡδῆ θαρραλέα εἰς τὸν σκοπὸν της, ἀνυπόμονος νὰ φθάσῃ εἰς τὸν τόπον ὅπου ἤλπιζε νὰ συναντήσῃ τὸν βοσκόν, πολλὰκις προτρέχουσα τῶν γαλιῶν, ὡσεὶ ὠθουμένη ὑπὸ ἀνα-

ποδράστου ἀνάγκης. Ἡτένιζεν ὑψηλὰ τὸν γαλανὸν αἰθέρα καὶ περίεξ τοὺς ἀγρούς καὶ τὰ βουναὶ καὶ τὴν θάλασσαν μὲ βλέμμα ἱλαρόν, ὑπερήφανον δύναται κανεὶς νὰ εἴπῃ, ὅπως καθε ἄνθρωπος ἔχων τὴν ψυχὴν γαλήνιον καὶ τὴν πεποίθησιν ὅτι πορεύεται νὰ ἐπανορθώσῃ ἀδίκημα. Προσέβλεπε δὲ συχνά, ἀφ' ἧς ὥρας ἐξῆλθε τοῦ χωρίου, τὴν ἀγροτικὴν σκιάδα τοῦ Μῆτρον, θέλουσα νὰ συνειθίσῃ εἰς τὴν θέαν της καὶ νὰ μὴ τὴν φοβῆται πλέον:

— Δὲν ἔνε! ἀνέκραξεν αἰφνης, δισθυμῶς.

Τῷ ὄντι, ἐφ' ὅσον ἐπλησίαζεν εἰς τὴν σκιάδα, διέκρινεν ὅτι ὁ Μῆτρον καὶ τὰ πρόβατα ἐλείπον. Ὅτε δὲ ἐφθασεν ἐκεῖ δὲν εὔρε παρὰ τὸ μάλλινον σακκίδιον τοῦ βοσκῶν, κρεμάμενον ἀπὸ ἐνὸς στύλου καὶ ἐπὶ τοῦ πατώματος τῆς σκιάδος τὸ σιλάχι καὶ τὴν κατερρακωμένην φλοκάταν του. Ἡ Σμάλτω ἐθυμώθη ἡδῆ διότι δὲν εὔρεν αὐτὸν ἐκεῖ, νὰ τῷ εἴπῃ μίαν ὥραν ἀρχίτερα ὅτι ἔπρεπε καὶ ἐλαφρωθῆ ἐπὶ τέλους. Ἐσκέφθη ὅμως ὅτι δὲν θὰ ἦτο καὶ πολὺ μακρὰν, ἀφοῦ τὰ πράγματα τοῦ ἦσαν ἐκεῖ καὶ ἤλπιζε μετ' ὀλίγον, ὅτε ἡ θερμότης τοῦ ἡλίου θὰ ἐπετείνετο, νὰ προσέλθῃ οὗτος ὑπὸ τὴν σκιά τῆς καλύβης. Ἄλλως τε ἐκεῖ εἶχεν ἀφίσει τὸν ἄρτον του καὶ βεβαίως, ἂν ὄχι διὰ τίποτε ἄλλο, θὰ ἤρχετο τοῦλάχιστον μέχρι τοῦ δειλινοῦ διὰ νὰ φάγῃ. Ἡ λυγερὴ δὲν εἶχε καμμίαν ἀνάγκην ν' ἀπομακρυνθῆ ἐκεῖθεν. Τὰ γαλιὰ θὰ εὔρισκον καὶ ἐκεῖ τροφήν ὅπως καὶ ἄλλοῦ, ὥστε ἀπεράσισε νὰ τὸν περιμείνῃ.

— Δὲν κάνω κούνημα ὥστε ν' ἄρθῃ; ἐσκέφθη.

Αἰφνης γλουγκλισμὸς θορυβώδης διέκοψε τὰς σκέψεις της. Ἡ Σμάλτω στραφεῖσα παρετήρησεν ὅτι δύο γαλιὰ ἤριζον ἄραμψίζοντα κατὰ μίση τῶν ξηρῶν χόρτων καὶ ὅτι τ' ἄλλα ἔσπευδον λαϊμάργως ἐκεῖ, μὲ τεταμένους ὡς δόρατα τοὺς λαίμους καὶ μετὰ κραυγῶν, ὡς ν' ἀνεκάλυψαν αἰφνης πολυτίμον τροφήν. Μετὰ μικρὸν συνήχθησαν ὅλα ἐκεῖ, συσφινόμενα τὸ ἐν πρὸς τὸ ἄλλο, σχηματίζοντα οὔτω πυκνὸν ἀλώνα, μὲ τὰ μαυροπράσινα πτιλώματά των μαρμαίροντα ὑπὸ τὰς ἡλιακὰς ἀκτίνας. Συνωθούντο δὲ κ' ἐγλουγκλίζον γοερῶς, θέλοντα νὰ φθάσωσι πρὸς τὸ κέντρον καὶ πολλὰ ἵπαντο ὑψηλὰ, πλαταγοῦντα τὰς πτέρυγας των ὡσεὶ περὶ ἐργα νὰ ἴδωσιν ἐκεῖνο τὸ ὅποιον ἐράμψιζον οἱ σύντροφοί των. Καὶ παρήγετο οὔτω συνωστισμὸς αὐτῶν πεισματῶδης, καὶ ἕρις συνήπτετο μεταξύ των, καὶ κίνησις καὶ βρυασμὸς ἀδιάκοπος ὡς εἰς σμῆνος μυρμίκων. Κεφαλαὶ ὠρθοῦντο διὰ μίαν στιγμὴν μὲ τὰ κόκκινα φύματ' ἄνω, ὡς λεπροὶ κόνοι ἀγρίου ἀραβοσίτου, ἐτάζουσαι τὰ περίεξ περιέργως διὰ τῶν μαύρων ὀφθαλμῶν των καὶ πτίλα ἐσκορπίζοντο εἰς τὸν ἀέρα, ἀπομαδούμενα ἐνῶ ἀντήχει ἡ πεδιάς ὀλόκληρος ἐκ τοῦ θορυβοῦ καὶ τοῦ ἀλαλητοῦ των.

Ἡ Σμάλτω παρηκολούθει διὰ τοῦ βλέμμα-
τος τοὺς διαπληκτισμοὺς αὐτοὺς τῶν γαλιῶν,
χαμογελῶσα. Ἐγνώριζε τὴν συνήθειαν τὴν
ὁποίαν ἔχουν νὰ συνάζονται οὕτω καὶ νὰ θο-
ρυβοῦν μόλις εὐρίσκουν τι εἰς τὸν δρόμον των ὑπέ-
θετε δὲ ὅτι καὶ τώρα κανέν παλαιόν ὑπόδημα
ἢ ῥάκος πανίου θὰ προῦκάλει τὴν ἔριν των.

Αἴφνης ὅμως ἐκ τῶν ἀλληλοθισμῶν καὶ τῶν
ῥαμφισμάτων αὐτῶν ἀνεπήδησε πρὸ τῶν πο-
δῶν της μικρὸν τεμάχιον καλάμου.

— Μπᾶ! ἡ φλογέρα του! ἐψιθύρισε ἡ λυγερή.

Ἦτο τῷ ὄντι ἡ φλογέρα τοῦ Μήτρου· μικρά,
χρυσίζουσα, μὲ πέντε ὀπᾶς, μαύρας εἰς τὰ χεῖλη
ἐκ τοῦ πεπυρακτωμένου σιδήρου διὰ τοῦ ὁποίου
ἤνοιξε αὐτὰς ὁ τεχνίτης καὶ μίαν εἰς τὸ ἀν-
τίθετον μέρος, ἀπομεμονωμένην. Ἡ Σμάλτω
ἐθαμβώθη εἰς τὴν θέαν αὐτῆς ὡς νὰ ἠτένισεν
αἴφνης τὸν ἥλιον κῦμα αἵματος συνέρρευσε εἰς
τὴν καρδίαν της καὶ τὴν ἔκαμε νὰ πάλλῃ βιαί-
ως· οἱ κρόταφοὶ της ἐσφυζον ἐναγωνίως καὶ οἱ
μήνιγγές της ἐπόνουν ἐκ τῆς πίεσεως.

— Ἡ φλογέρα του! ἐπανέλαβε βραδέως.

Καὶ ἠτένιζε αὐτὴν μὲ βλέμμα πεφοβισμέ-
νον, αἰσθανομένη καθ' ὅλον αὐτῆς τὸ σῶμα τὴν
ἀνατριχίασιν ἐκείνην τοῦ βλέποντος πρὸ αὐτοῦ
ὄστοῦν φοβεροῦ θηρίου. Εὐθύς ἡ φαντασία της
ἐπανεφανε εἰς αὐτὴν τὴν ἡμέραν καθ' ἣν ἀναι-
σθητοῦσα σχεδὸν, ἔπεσε εἰς τὰς ἀγκάλας τοῦ
Μήτρου. Ἀνεγνώριζεν ἤδη ὅτι αὐτὸ τὸ τεμά-
χιον τῆς καλάμου ἐγενεῖν ἡ αἰτία νὰ πράξῃ
ἐκεῖνο τὸ ἀνόμημα, ὅτι ἦτο αὐτὸ ἡ ἐπικίνδυνος
προαγωγὸς ἡ ὅποια παρέδωκεν αὐτὴν εἰς τὸν
τυχόντα καὶ ἡ ὅποια ὀλίγον ἔλειψε νὰ τὴν πα-
ρασύρῃ εἰς τὰ ἔσχατα. Καὶ ἡ λυγερὴ ἤδη ἤσθᾶ
νετο μίσος πρὸς τὴν φλογέραν ἐκείνην ἣτις διὰ
τοῦ εὐγλώττου στόματός της, ἐπιτηδειότερον καὶ
τῆς πλέον γεγυμνασμένης κτυλιτρίας ἔκαμεν
αὐτὴν νὰ λησμονήσῃ τὴν πρὸς τὸν ἄνδρα της
μῦχιον ἐκείνην ἀφωσίωσιν ἡ ὅποια συγγενᾶται
καὶ συναποθνήσκει μὲ αὐτὸ τὸ σῶμα τῆς γυ-
ναϊκῆς τοῦ ἀγροῦ. Καὶ ἰκανοποιεῖτο ἡ ἀδυνα-
μία της διότι ἐβλεπεν αὐτὴν τώρα κατακει-
μένην ἐκεῖ εἰς τὸ χῶμα, ἄνευ ζωῆς, ῥαμφι-
ζομένην ὑπὸ τῶν γαλιῶν, ὡς τεμάχιον πέπο-
νος· ἐχαίρετο ἀμέτρως διὰ τὴν ταπείνωσιν της
ἐκείνην καὶ τὴν ἐξουθένωσιν, ἐκδικουμένη οὕτω
τὰ ἴδιά της παθήματα. Ἐν στιγμῇ δὲ παρα-
φόρου πόθου πρὸς ἐκδίκησιν, ἠθέλησε νὰ συμ-
μεθέξῃ καὶ αὕτη τοῦ κακοῦ καὶ ἐβάδισε ἵνα
τὴν κατασυντρίψῃ ὑπὸ τοὺς πόδας της.

— Σμάλτω! ἔ, Σμάλτω!... ἠκούσθη φωνὴ
περιχαρῆς, ἀνακόπτουσα αἴφνης τὸ βῆμα της.

Ἡ λυγερὴ στραφεῖσα παρετήρησε τὸν Μῆτρον
ἐρχόμενον ἀπὸ μακρᾶν μὲ τὸ ποίμνιόν του. Ἄλλ'
οὐδέμιαν ἠσθάνθη ἤδη ταραχὴν εἰς τὴν θέαν του.
Ἐγνώριζεν ἡ Σμάλτω ὅτι ὁ βοσκὸς δὲν εἶχε πλέον

μαζὴν τοῦ τὴν φλογέραν ἵνα τὴν παῖξῃ ὅπως ἄλλο-
τε καὶ γεμίση τὸν ἀέρα περὶξ ἀπὸ μύρια συναισθή-
ματα, ἀπὸ τόσους καύμους τῆς γυναικείας καρ-
δίας, τόσας στροφὰς τῆς ἀνθρωπίνης ἀδυναμίας
καὶ τὴν συναρπάσῃ.... Τὴν εἶχεν ἐδῶ ὑπὸ τοὺς
πόδας της, ὡς νὰ εἶχε τὴν γλῶσσαν, αὐτὴν
τὴν φωνὴν μιᾶς μαγίσσης καὶ τὴν κατεσύντριβε.
Συγχρόνως δὲ μὲ τὴν σκέψιν της αὐτὴν ἡ Σμάλ-
τω κατέφερε μετὰ πάθους τὸν πόδα ἐπὶ τῆς
φλογέρας καὶ τὴν ἔθραυσε.

— Νά! εἶπε μετὰ χαιρεκακίας, ρίπτουσα τὰ
τεμάχια αὐτῆς πρὸ τοῦ βοσκοῦ.

— Μὴ τὴ φλογέρα μου· ἐφώναζεν οὗτος μετὰ
πόνου· γιατί τὴν σπᾶς;

— Γιὰ νὰ μὴ χάσῃ κι' ἄλλαις· ἀπήντησεν
ἡ Σμάλτω ἐπιστήμως.

Καὶ θεωροῦσα πᾶσαν ἰκεσίαν περιττὴν πλέον,
ἀφοῦ κατέστρεψε τὸ μέσον διὰ τοῦ ὁποίου τὴν
ἐταλάνιζεν ὁ βοσκός, ἐστράφη πρὸς τὸ χωρίον
συγκεκινημένη ἀλλ' ἡσυχος διὰ τὸ μέλλον.

ΑΝΔΡΕΑΣ ΚΑΡΚΑΒΙΤΣΑΣ

ΛΑΟΓΡΑΦΙΑ

ΜΕΣΟΝΥΚΤΙΟΙ ΙΕΡΟΚΗΡΥΚΕΣ.

Ἐν τῷ θρησκευτικῷ βίῳ τῶν Ἀγγλων πολλὰ
παρατηροῦνται κωμικὰ καὶ παράδοξα, εἰς ταῦτα
δ' ἀναντιρρήτως πρέπει νὰ συγκαταλεχθῶσι καὶ
αἱ μεσονυκτικοὶ θρησκευτικαὶ διδασκαλίαι. Ὁ διερχό-
μενος τὰς ὁδοὺς τοῦ Λονδίνου τὴν Κυριακὴν περὶ
μέσας νύκτας, καθ' ἣν ὥραν οἱ κάτοικοι τῆς με-
γαλοπόλεως ἐκείνης ἐπανερχονται καθ' ἑκατον-
τάδας καὶ χιλιάδας ἐξ ἐκδρομῶν εἰς τὰς ἐξοχὰς,
πολλὰκις εἰς τὰς διασταυρώσεις τῶν μεγάλων
ὁδῶν ἀκούει ἐξαιφνης γοερὰ ἐπιφωνήματα. "ὦ!
ὦ! ἐπανελημμένους ἀντηχοῦντα. "Ὀμιλος πυκνὸς
διαβατῶν περιστοιχίζει τὸν κραυγάζοντα, ὅστις
τότε προσθέτει ἐν εἴδει ἐπέξηγήσεως.

— "ὦ ἀμικρωλοὶ!

Ὁ ἀγνοῶν τὰ ἐγγύρια ἔθιμα φυσικὸν εἶναι
νὰ ὑποθέσῃ ὅτι ὁ κατὰ τοιοῦτον ἀσυνήθη τρόπον
ταράσσει τὴν νυκτερινὴν ἡσυχίαν εἶναι φρενο-
βλαβῆς, ταχέως ὅμως μαθηθῆναι ὅτι εἶναι ἱεροκή-
ρυξ. "Ὅταν δ' ἴδῃ οὗτος ὅτι αἱ κραυγαὶ του συν-
ἤθροισαν ἀρκετὸν πλῆθος ἀρχεται τῆς διδασχῆς
καὶ ὁμιλεῖ ἐπὶ ἡμίσειαν ὥραν ἡρέμα καὶ ἀπαθῶς,
οὐδὲ ὅπως προσέχων εἰς τὰς διακοπὰς, τοὺς γέ-
λωτας ἢ τοὺς χλευασμοὺς τῶν ἀκροατῶν. Τὸ
ἀκροατήριον δὲν μένει τὸ αὐτὸ πάντοτε, ἀλλ' ἄλ-
λοι μὲν ἀπέρχονται, ἄλλοι δὲ νέοι προσέρχονται·
οὐχὶ εὐάριθμοι ὅμως ἀκροῶνται εὐλαβῶς, παρα-
μένοντες ἀπ' ἀρχῆς μέχρι τέλους τοῦ κηρύγμα-
τος, καὶ συνοδεύουσι μάλιστα μετὰ τοῦτο τὸν